

Michel Zévaco

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia

Regele Cersetorilor - Tribulet

Regele Cersetorilor - Curtea Miracolelor

Printesa Rayon d'Or

Doamna în alb, doamna în negru

*

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întinericului

Frumoasa Fiorinda

*

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour

Rivalul regelui

*

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor

Amantii Venetiei

*

Seria Buridan, eroul de la

Turnul Nesle

Regina Blestemată

Elixirul dragostei

Myrtille

Turnul Nesle

Paul Feval

Seria Cocosatul

Cocosatul vol 1 - Tinerețea

Cocosatul vol 2 - Lagardere

Cocosatul vol 3 - Cavalcadele lui

Lagardere

Cocosatul vol 4 - Mariquita-

Cocosatul vol 5 - Triumful dragostei

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee

Ducele de Nevers

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1

Misterele Parisului vol 2

Cavalerii de Malta

Flamuri Negre

Salamandra

Marchizul

Stânca diavolului

Secretul lui Martin vol 1

Secretul lui Martin Vol 2

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor

Regina Țiganilor

Parisul misterios vol 1

Parisul misterios vol 2

Seria Rocambole

1-Moștenirea misterioasă vol 1

2-Moștenirea misterioasă vol 2

3-Clubul vafeților de cupă vol 1

4-Clubul vafeților de cupă vol 2

Jules de Grandpré

Cartouche regele hoților vol 1

Cartouche regele hoților vol 2

Michel Zévaco

Saint-Pol

Autor: Michel Zévaco

Titlu original: L'Hôtel Saint-Pol

Titlu: Saint-Pol

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN:978-973-701-557-0

Capitolul 1

Regina

Într-un foburg al Parisului, undeva între strada Saint-Antoine și Sena, privirea trecătorului era atrasă de zidurile grele ale unui întins domeniu: o adevărată fortăreață, înconjurată de muri, de turlă, de clopotnițe. De dincolo de ziduri răzbat cântece de sărbătoare, orgile celor opt capele slăvesc pe rând, când pe Satana, când pe Dumnezeu. Din cuștile lor, lei răspund cu răgete fioroase strigătelor de veghe ale santinelor. Șase grădini și paisprezece alei despart palatul regelui de cel al reginei, casa arhiepiscopilor de cea cunoscută cu numele de Pont-Périn, clădirea Saint-Maur de palatul Beautreillis, toate dominând cu turnurile lor gotice și fațadele lor somptuoase alte douăzeci de clădiri.

Acest imens domeniu are un nume care-i rostit peste tot sub semnul misterului și al legendei: Saint-Pol.

Curând va bate ceasul târziu al serii... în palatul reginei e liniște. Retrasede, într-un ungher, în costume de catifea, cu fir de-argint, purtând pe cap pălăria din dantelă, trei domnișoare de onoare stăteau în așteptare. În apele oglinzii de-alături se fixase un chip fermecător, cu ochi albaștri și păr auriu, cu brațe pline de brățări și degete încărcate de podoabe: Isabela de Bavaria, regina Franței.

Parcă pândea o mișcare, parcă aștepta pe cineva. Era neliniștită, nervoasă. Abia când orologiul bătu cel de al douăzeci și doilea ceas al zilei, tresări:

— În noaptea asta sunteți libere. Veți fi conduse de escortă: Laurence la casa Passavant, Blanche la hotelul Couey, iar Colette la Saveuse. Puteți pleca!

O emoție nestăpânită îi devasta chipul. Cine ar fi putut ghici ce era în sufletul ei de femeie tânără, răvășită de pasiuni. Ar putea fi o urmasă nefecărită a unor deliruri violente de Messalină sau o femeie de fier, o viitoare Lucreția Borgia!

Domnișoarele de onoare se înclinară. Una dintre ele, cea de lângă pat, frumoasa Laurence d'Ambrun, îngălbeni. Regina, cu o voce stinsă și bănuitoare, îi spuse:

— Citesc pe chipul dumitale o spaimă de moarte... De ce?... Ia spune-mi!

— Nu mă simt bine, Majestate, răspuse Laurence făcând eforturi mari să articuleze vorbele. Dacă mi-ați îngădui, aş rămâne în palat.

— Nu, vei merge acasă! Odihneşte-te toată săptămâna asta. Hai, du-te, draga mea! Măine am să-ţi trimit la Passavant medicul meu.

Laurence mormăi un mulţumesc şi ieşi.

— Oh! zise ea pierdută, ne alungă. Îl aşteaptă pe contele Nevers. Ştiu eu. Sunt sigură... că mă paşte o nenorocire. O nenorocire şi...o pedeapsă. Doamne Dumnezeule, nu mă pedepsi decât pe mine şi salvează pe nevinovată!

Traversară rând pe rând saloanele Mathebrune, Theseus şi galeria monumentală. Peste tot pustiu.

În timp ce Blanche şi Colette se supuseră poruncilor reginei şi coborau scările majestuoase din granit de Egipt, spre aleile care duceau la Saint-Pol, Laurence d'Ambrun rămăsese locului, cu mâinile încrucişate, disperată, sprijinindu-se de o coloană.

— Este, deci, cel pe care-l aşteaptă, murmură ca pentru sine. Totu-i terminat... Adio speranţă... O iubeşte pe regină!

Rămasă singură, Isabela aşteaptă câteva clipe, pândind cum se stingeau zgomotele paşilor domnişoarelor de onoare. Cu paşi sprinteni o luă pe urmele lor. La capătul scărilor, cu privirea abătută, se opri bănuitoare.

În faţa ei apără cel pe care îl aştepta. Un tânăr de o frumuseţe aspră, cu chipul încruntat pe faţa căruia se citea neîncredere şi dispreţ. Îngenunche.

— Jean sans Peur vă aşteaptă ordinele, Majestate!

— Ridică-te, porunci regina.

Ardea de mânie. Reuşi, totuşi, să continue:

— Ai putea să-mi spui de ce, de opt zile de când te afli în Paris, mă urmăreşti peste tot: la vânatoare, la serbările date în onoarea dumitale, peste tot?

— Dar, Majestatea voastră ar putea să-mi spună pentru ce a pus stăpânire pe gândurile, pe sufletul meu?

Regina îşi pierdu capul. Jean sans Peur o contempla cu nerăbdare, tulburat. Ei, da, până acum credea că pe lume nu-i decât el. EL, el, el peste tot. Aşa-i spusese sângele lui. Doamnă, reluă el, cred că nu mă condamnaţi?

— Să vă condamn?

Regina aproape că striga, vorbele-i păreau de femeie obişnuită şi simţi că vorbind astfel, nu era nici onorant, nici demn pentru ea. Şi, doar, erau primele cuvinte pe care le schimba cu acest om. După o absenţă de trei ani,

îl revăzuse la Paris, cu opt zile în urmă şi abia acum îşi vorbeau, abia acum se întâlneau. Izbucni în plâns.

— Dumnezeule mare căruia ţi-am mărturisit toate gândurile, să-l condamni! Voi, flori din grădină, care mi-aţi auzit lacrimile când mă plimbam, în noaptea în care Nevers îmi săruta mâna, voi ştiţi mai bine! Şi, într-o clipă de nebunie, îi prinse mâna lui Nevers şi i-o sărută. Gestul delirant şi neaşteptat îl ului pe Jean sans Peur. Nu se aştepta la acest triumf. Lui Isabela îi scăpaseră vorbe care, poate, vor face din oaspetele ei cel mai puternic monarh din lume:

— Să fii iubita lui Jean sans Peur! Ah, ce n-aş da să fiu eu aceea! Cu câtă plăcere aş renunţa la acest diadem care-i semnul că sunt fiica lui Dumnezeu! Chiar mai mult! Tronul şi sceptrul le-aş oferi cu bucurie!

— Majestate! spuse Jean sans Peur şi simţi că roşeşte. Orbit de acest prim succes, bâlbâind jurăminte neterminate, îşi desfăcu braţele şi înainta.

Păreau că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Revenindu-şi, regina îl privi atentă şi ameninţătoare:

— Te vreau, vreau să fii al meu, numai al meu, cu totul, cu forţa şi cu mintea, cu sufletul şi cu inima! Ai grijă, Nevers! Te previn, înainte de a-mi răspunde la întrebarea cea mai grea! Jură-mi că în viaţa dumitale nu mai există o altă femeie!

— Nici una, răspuse Jean cel Viteaz.

— Dacă totuşi ar exista cineva, jură că o lichidezi. Înţelegi, nu vreau să renunţi, să rupi aşa, simplu, această legătură! Între dumneata şi mine vreau să nu mai rămână nimeni viu. Nimeni, înţelegi?

Nevers ridică mâna şi jură. Undeva, departe, cineva îşi înăbuşi un oftat pe care cei doi nu-l auziră. Era Laurence d'Ambrun.

— Adio! Adio speranţă!

Isabela se apropie de Jean sans Peur. Ceea ce-i spuse îl cutremură:

— Dragostea nu-i totul... Verişoara mea, Marguerite de Hainaut ţi-e soţie... Verişorul dumitale Charles al VI-lea este soful meu...

Se opri... nu mai continuă...

Cu chipurile ca varul, din priviri, îşi puneau întrebări şi-şi răspundeau... S-au înţeles în taină... fără cuvinte... Regina spuse cu voce stinsă:

— Şi, acum, Jean sans Peur, ia bine seama şi răspunde-mi.

Fără să ezite, Nevers se avântă:

— Mi-e cerul martor, jur pe această noapte care mi-a redat viaţa, pe sufletul meu pe care ţi-l dăruiesc, jur că te iubesc!

Cei doi încremeniră. În marea galerie, după o coloană auziseră un strigăt înăbușit, pașii pierduți ai cuiva... Isabela își reveni și, plină de mânie, se îndreptă spre culoarul rezervat domnișoarelor de onoare unde i se păruse că a zărit pe cineva.

Se opri. Pe buze îi apărea un surâs crispat. A recunoscut-o pe..., Îl luă de mână pe Jean sans Peur și, amândoi, intrară în domitor.

— Am fost ascultați: dacă nu o lichidezi pe spioană, suntem pierduți!

— Bine, sunt gata, răspunse acesta, arătându-i pumnalul.

— Nu în palat! Și nu cu pumnalul. Sângele... cadavrul...

— Atunci, unde și cum dorești!

Cu sânge rece, în câteva cuvinte, s-a hotărât crima.

„Tronul și sceptrul, se gândi Nevers, gloria, puterea, și, cine știe, restaurarea imperiului lui Carol cel Mare! Tânăra asta, care de opt zile mă soarbe din priviri, care se leagă de niște capricii de altă dată! Nefericita! Ce să fac dacă mi-a apărut în cale!”

Cu un semn Isabela porunci lui Jean sans Peur să aștepte. Se strecură prin întuneric spre culoarul care duce spre încăperile domnișoarelor de onoare și se opri în fața unei uși. Furioasă, o deschise. Era camera în care locuia Laurence d'Ambrun...

Capitolul 2

Domnișoara de onoare

Povestea vieții lui Laurence e simplă și poate fi spusă în trei cuvinte: este o orfană.

Mama ei murise la naștere. În 1387, îi murise și tatăl, baronul d'Ambrun când nici nu împlinise cincisprezece ani. În luptele împotriva lui Philippe, ducele de Burgundia, baronul fusese unul dintre cei mai puternici aliați ai ducelui de Berry, al cărui fiu, cel mare, nu era altul decât Jean sans Peur. Înainte de a-și da duhul, d'Ambrun o încredința pe Laurence văduvei prietenului și tovarășului lui de arme, Tancrede, cavalier de Passavant.

Văduva, Alice de Passavant o primi pe tânăra fată în casa ei din strada Saint-Martin. Curând însă, la începutul lui 1389, acest nobil suflet, răpus de suferință, își află și el sfârșitul. Lăsă în urma ei un băiat care abia împlinise șase ani. Copilul se numea Hardy.

Cei doi orfani, Laurence d'Ambrun și Hardy de Passavant păreau frate și soră; ea era la vârsta primelor tresăriri ale inimii, el creștea, căpătând curaj și forță. La sfârșitul lui 1389, Laurence era agitată, neliniștită. În ultimele zile pleca de acasă singură. Într-o seară, plângând, îl îmbrățișa pe Hardy și, apoi, îl părăsi. O vreme, acesta o plânse ca pe o soră. Apoi, viața lui fu acaparată de scrimă, călărie, înot, tirul cu lance.

Timpul trecea. Hardy împlini zece ani. Într-o zi de iarnă, tot pe neașteptate cum plecase, Laurence se întoarse acasă, tristă și slabă, ca o pasăre rănită care-și regăsește cuibul. Era îmbrăcată în negru și ținea de mână o fetiță, care surădea nevinovată. Mai mult pentru ea decât pentru Hardy, Laurence șopti:

— Dacă aș fi fost numai eu, aș fi preferat să mor decât să murdăresc această casă, reîntorcându-mă. Iartă-mă, Doamne, dar sufletul acesta... Mai bine să crap de rușine decât să las acest înger în mizerie.

Cu un semn timid ea opri gesturile de bucurie ale lui Hardy și întrebă dacă la Passavant ar mai fi un loc și pentru ea. În loc de răspuns, micul cavalier chemă personalul și porunci să asculte de Laurence așa cum ascultă de el. Guvernanta, care îndrăznise să șo-văie, fu concediată pe loc. Educatorul încercă să facă o observație, dar fu amenințat. Toți tremurau de indignare, numai el se apropie de Laurence și-i șterse lacrimile. Apoi se uită la copilul pe care tânăra îl strângea în brațe și nevinovat întrebă:

— E fiica ta?

Cuprinsă de emoție, în loc de răspuns, Laurence murmură:

— O cheamă Roselys.

— Ce frumoasă!, spuse Hardy.

O scânteie de bucurie o lumină pe Laurence.

După șase luni, Laurence d'Ambrun redeveni tânăra frumoasă de altă dată. Tristețea care i se citea pe față o făcea și mai atrăgătoare. Pentru ea nu mai rămăsese pe lume decât Roselys.

O întâmplare pe care numai fatalitatea o mai scoate în cale o adusese pe fiica baronului Ambrun în preajma ducelui de Berry. Ducea nu uitase serviciile pe care tatăl fetei le adusese casei, îi oferise acesteia un post de doamnă de onoare, și o dotă de două sute de scuzi de aur. Laurence fusese descumpănită. Dacă ar fi refuzat acest titlu, ar fi fost scandalos; dacă îl accepta ar fi însemnat să acopere o posibilă catastrofă, în cazul în care se descoperea că... După cincisprezece zile, primise diploma și își preluase misiunea.

Domnișoară de onoare de peste optsprezece luni, Laurence cunoștea ce pericole o pândesc. Roselys va împlini în curînd șase ani. Hardy, care nu avea decât doisprezece, părea un voinic.

Într-o zi, întorcându-se la Saint-Pol, Laurence găsi lumea înspăimîntată. Roselys și Hardy se plimbaseră pe malul Senei și, din neatenție, micuța făcuse un pas greșit și căzuse în apă. O bătrână respectabilă din casă îi povesti cum s-a aruncat Hardy în apă și cum s-a luptat să o salveze. Seara, tremurînd de spaimă, se trezi vorbind:

— Dacă ar fi murit...

— Dacă ar fi murit ea, acum eram și eu mort... zise Hardy eu o voce care o cutremură pe Laurence.

Și, deodată, descoperi că tânărul cavalier avea o afecțiune aparte pentru Roselys. Un fel de pasiune pe care copiii nu o pot ascunde. Atunci, pentru prima dată, Laurence se trezi gîndindu-se la viitorul copilului ei.

Hardy era un copil drept, dar bizar. Pe stradă era un bătaș; din spirit de revoltă și nu din milă era de partea celor slabi. Nu era ceartă în care să nu se bage și nici un descendent de nobil nu a rămas nelovit de el. Într-o zi se aruncase asupra unui gardian care lovea cu cureaua o biată fată săracă... Era și idolul și teroarea cartierului: pus pe harță, dezlănțuit, gata să plătească și să răzbune.

— Nu sunt apucături demne de un gentilom, îi spunea educatorul, când aflase de povestea cu gardianul.

— O bătea pe nenorocita aia, ce vroiai, să stau cu mâinile încrucișate! Și, când celălalt insistă:

— Gata, domnule! se rătoi el, unde e nedreptate și răutate, un Passavant trebuie să se bată...

În fața lui Roselys, puilul de leu devenea însă mieluşel. Afecțiunea copilărească a lui Harry pentru fată părea altceva. Tânărul o întreba, o iscodea pe Laurence dorind să afle totul. Și așa, îi mărturisi adevărul:

— Roselys?... E copil din flori!

Copil din flori... Un astfel de păcat atunci, în secolul acela barbar, era socotit o infamie pe care nu o ierta nimeni. O josnicie, o rușine ca a leprosului căruia i se lega clopoțel de picior pentru a preveni trecătorii să se îndepărteze. Puteai să fii disprețuit, desfrînat, cerșetor, era încă bine. Pentru copilul din flori, nu casă, nu familie, nimic. Strada, insulta, mizeria, moartea într-un șant!

„În trei, în doi ani, se gîndi Laurence, în câteva luni va fi prea târziu! Trebuie să plec, să fug înainte ca Hardy să înțeleagă... Doamne, plîngea ea, ia-mi viața și, în schimb, dă-i un nume acestui copil“.

La sfârșitul lui iunie 1395, Laurence d'Ambrun își revenise, în ochi îi apărură un fel de bucurie aprinsă. La Paris circula un zvon, un zvon care-i dădea speranță, o întărea.

Într-o seară, pe când trecea prin fața unei fanfare care cânta pe Strada Saint-Martin, Laurence crezu că a găsit soluția. Se aruncă asupra copilei și strigă:

— Ești salvată! N-ai să mori de rușine! Hardy nu are să te alunge! Nefericirea ta, de copil fără nume, am să o cumpăr cu prețul vieții mele, inutile și distruse.

Duminică, începea săptămîna ei la palat. Miercuri hotărîse deja: o va îmbrăca frumos pe Roselys și o va lua la hotel Saint-Pol. Era chiar seara în care Jean sans Peur ajungea la palat.

Capitolul 3

Mama lui Roselys

Tremurînd de spaimă și nerăbdare, Laurence o trezi pe Roselys care adormise într-un fotoliu; îi netezi repede costumul și îi spuse încet și trist:

— Trebuie să fugim. Da, a fost ceva oribil! Hai, să ne grăbim! Trebuie să fugim!

În acest moment ușa fu trîntită cu zgomot. Într-o secundă, Laurence se aruncă spre ușă, mușcându-și buzele să nu țipe încercînd să acopere vederea spre fotoliul unde se afla Roselys.

Isabela intrase calmă, dar ochii ei trădau ură:

— Ți-am poruncit să te întorci acasă, la Passavant.

— Mi-a fost rău, Majestate, șopti Laurence confuză. Acum mi-a trecut! Majestate, eu...

— Rămâi!

Laurence nu se mai clinti.

— Cine este acest copil pe care-l ascunzi? Întrebă regina

Începuse atacul. Laurence se clătina; era pierdută, venise timpul catastrofei; blestemă ceasul când se gîndise să aducă pe Roselys la palat. Regina începu să râdă, arătându-și dinții ei mici și ascuțiți.